

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/32/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8711010585
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8711010585.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 04.05.2016 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného R.. E. Z. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/147/2011 zo dňa 24.03.2015.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/147/2011 zo dňa 24.03.2015 bol obžalovaný R.. E. Z. uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe že

1. dňa 09.12.2005 v Poprade vylákal od poškodenej Bc. E. V., t. č. F., nar. XX.X.XXXX, v tom čase trvale bytom T., T. XXXX/XX finančnú hotovosť vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 €), ktorú sa zaviazal uhradiť v lehote do 31.12.2006, pričom už pri uzatváraní Zmluvy o pôžičke a pri prevzatí finančných prostriedkov vedel, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu pôžičku nebude môcť v dohodnutej lehote splatiť, čím poškodenú E. F. uviedol do omylu a spôsobil jej škodu v sume 1.000.000,- Sk (33.193,92 €),

2. dňa 20.10.2006 v Poprade, v budove Intesu, vylákal od poškodenej Y. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. - Y., E. č. XXXX/XX finančnú hotovosť vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 €), ktorú sa zaviazal uhradiť do 06.12.2006, pričom už pri uzatváraní Zmluvy o pôžičke a pri prevzatí finančných prostriedkov vedel, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu pôžičku nebude môcť v dohodnutej lehote splatiť, čím poškodenú Y. V. uviedol do omylu a spôsobil jej škodu v sume 500.000,- Sk (16.596,96 €),

3. dňa 24.05.2007 vo L., na ul. L.. XXX/X vylákal od konateľa spol. L.-T., s.r.o., so sídlom L., ul. L. č. XXXX/X, U. L. finančnú hotovosť v sume 200.000,- Sk (6.638,78 €), ktorú sa zaviazal vrátiť do 01.06.2007, pričom už pri preberaní prostriedkov vedel, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu pôžičku nebude môcť v dohodnutej lehote splatiť, čím U. L. uviedol do omylu a spoločnosti L.-T., s.r.o., so sídlom L., ul. L. č. XXXX/X spôsobil škodu v sume 200.000,- Sk (6.638,78 €),

4. dňa 05.09.2006 v Poprade vylákal od poškodeného K.. U. I., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom T., W. č. XXXX/XX finančnú hotovosť v sume 200.000,- Sk (6.638,78 €), ktorú sa zaviazal vrátiť do 18.9.2006, pričom už pri uzatváraní Zmluvy o pôžičke a pri prevzatí finančných prostriedkov vedel, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu pôžičku nebude môcť v dohodnutej lehote splatiť, čím poškodeného K.. U. I. uviedol do omylu a spôsobil mu škodu v sume 200.000,- Sk (6.638,78 €).

a celkovo tak svojím konaním spôsobil škodu vo výške 1.900.000,- Sk, t. j 63.068,45 €.

za čo mu bol uložený podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/, k/, n/, § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodení Y. V., nar. XX.X.XXXX, bytom T. - Y., E. XXXX/XX, Spoločnosť L. - T. s.r.o. L., ul. L. č. XXXX/X a K.. U. I., nar. XX.X.XXXX, bytom T., W. XXXX/XX boli so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Odvolaním napadnutý rozsudok bol obžalovanému oznámený cestou poštového úradu dňa 14.07.2015, keďže tento bol vyhlásený v jeho neprítomnosti za účasti jeho obhajcu, prostredníctvom ktorého v zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie proti výrokom o vine a treste. Z dôvodov odvolania vyplýva, že obžalovaný považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu a právnom posúdení konania, pri ktorom absentuje subjektívna stránka trestného činu. Ku skutku 1/ uviedol, že nie je pravdou, aby už pri uzatváraní zmluvy o pôžičke a prevzatí finančných prostriedkov vedel vzhľadom na svoju finančnú situáciu, že pôžičku nebude môcť vrátiť, čím mal poškodenú E. V., t. č. F., uviesť do omylu. Samotná poškodená bola presvedčená o tom, že obvinený jej chce vrátiť poskytnutú pôžičku, lebo inak by mu peniaze nepožičala. V čase pôžičky nemal žiadne iné dlhy, mal prísľub výhodných obchodov a začínal rozbiehať svoju advokátsku prax, a z týchto činností mal reálne možnosť získať finančné prostriedky a vrátiť ich tak poškodenej, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že v roku 2006 dosiahol z výkonu advokácie príjmy presahujúce požičanú sumu, presne 1.023.821,- Sk. Takýto príjem mu dával dobrý predpoklad, že požičanú sumu bude môcť vrátiť, čo svedčí o tom, že v danom skutku nemôže ísť o trestný čin podvodu. Podľa ustálenej súdnej praxe, ak až po uzavretí zmluvy o pôžičke vznikli prekážky, ktoré bránili dlžníkovi splniť záväzok z pôžičky, a ktoré nemohol v dobe uzavretia pôžičky ani predvídať, či dokonca aj v prípade, že páchatel až po prevzatí peňazí nadobudol úmysel ich poškodenému nevrátiť, nemožno takéto konanie kvalifikovať ako trestný čin podvodu. Samotná skutočnosť, že obvinený nevráti vypožičané čiastky peňazí v termíne, ktorý sľúbil, nie je samo o sebe dostatočný dôkazom pre zistenie, že pri pôžičke uviedol veriteľa do omylu. Presne v danom prípade obvinený v čase uzavretia zmluvy o pôžičke požičané peniaze chcel a mal predpoklady vrátiť a až následne pod vplyvom rôznych vonkajších okolností a najmä svojho zdravotného stavu tieto vrátiť síce chcel, ale nemohol. Ku skutku 2/ poukázal na to, že poškodená V. robila obvinenému účtovníčku, mala vedomosť a prehľad o všetkých jeho príjmoch a výdavkoch a na základe týchto skutočností usúdila, že sa obvinenému darí a teda nemala pochybnosť o tom, že jej požičané peniaze vráti. Už v minulosti mu dva krát peňažné prostriedky požičala a tieto aj s úrokmi v dohodnutom termíne splatnosti vrátil. Preto aj v tomto prípade absentoval úmysel uviesť poškodenú do omylu v otázke splatenia pôžičky. Obdobne aj v skutku 3/ a 4/ poukazoval na skutočnosť, že v dvoch prípadoch a to u poškodeného L. v celom rozsahu poskytnutých finančných prostriedkov v sume 200.000,- Sk a u poškodeného I. iastočne v rozsahu 30.000,- Sk vrátil poskytnuté pôžičky. To dokazuje, že nikdy neexistoval úmysel poskytnuté pôžičky nevrátiť, nakoľko by inak nebol jednému poškodenému celú poskytnutú sumu vrátil, druhému by ju nebol býval vrátil čiastočne a zároveň by nepodpísal exekučný titul na zostávajúci dlh. Aj v prípade poškodeného I. platilo, že poškodený od samého začiatku bol presvedčený, že mu obvinený peniaze vráti, pretože má advokátsku kanceláriu a ľudia za nim chodia. Podľa názoru obhajoby úmysel podviesť poškodených absentuje, obžalovaný totiž vždy chcel, aj stále chce požičané prostriedky poškodeným vrátiť, čo čiastočne u poškodených K.. I. a L. aj urobil. Zopakoval, že finančné prostriedky na vrátenie a predpoklad na ich získanie mal, nakoľko v prvom roku svojho podnikania dosiahol príjem cez milión korún, čo mu dávalo reálny predpoklad, že sa jeho podnikanie dobre rozbehne. To, že pôžičky neboli vrátené v lehote ich splatnosti pritom bolo zapríčinené rôznymi vonkajšími okolnosťami, no najmä zdravotným stavom obžalovaného, čo potom jednoznačne neguje úmysel obžalovaného uviesť poškodených do omylu. Určité zavinenie je aj na strane poškodených, pričom nemôže ísť o trestný čin podvodu v prípade, že poškodený zanedbá aspoň minimálnu mieru opatrnosti proti realizácii určitého obchodu. Tu obžalovaný poukázal, že poškodení pod vidinou extrémnych úrokov, ktoré poniekorým aj v minulosti boli vyplatené, či vidiac do účtovníctva obvineného, mu bez problémov požičiavali peniaze, bez toho, aby sa akokoľvek zaujímali o jeho ekonomickú situáciu. Takéto zanedbanie povinnej miery opatrnosti na strane poškodených pritom vylučuje úmyselné zavinenie obžalovaného. Nesúhlasí so závermi znaleckého posudku znalkých z odboru psychiatrie, ktoré uviedli, že v čase skutku netrpel depresívnou poruchou, ani inými psychickými poruchami, aj napriek jeho vyjadreniam, že už v roku 2006 mal samovražedné myšlienky, keď chcel skočiť pod vlak. Z tohto pohľadu je potom potrebné vyhodnotiť aj skutočnosti, že napriek nesplateniu pôžičky od poškodenej F. požiadala o pôžičky od ostatných poškodených. V tom čase konal pod zrejším tlakom svojho psychického stavu, ktorý bol tak intenzívny, že ho doviedol až k samovražedným myšlienkam, čo podstatným spôsobom vplývalo na jeho rozpoznaváciu, no najmä ovládajúcu zložku konania, a to až tak, či vôbec konal v stave pričetnosti, resp. zmenšenej

príčetnosti, preto záver znaleckého posudku je nejasný, neúplný a vyvoláva mnohé pochybnosti a otázky. Oveľa pravdepodobnejšia je alternatíva, že v čase skutkov bol na tom psychický tak zle, že trpel určitou poruchou, avšak táto mu bola diagnostikovaná až neskôr. Znalkyne sa v znaleckom posudku ani len slovom nezmiňujú o dvojnásobnom pokuse o samovraždu. Znalkyne nedostatočne vyhodnotili tam uvedenú rodinnú anamnézu, závažnú psychickú chorobu jeho otca, ktorá ho prinútila prežiť zvyšok života v psychiatrickom ústave a jej dedičný vplyv na jeho zdravotný stav. Napokon obhajoba poukázala na to, že v danom prípade neexistuje potrebné zavinenie vo forme úmyslu, nakoľko konanie obžalovaného môže byť pokryté akurát vedomou nedbanlivosťou, ktoré zavinenie ani nestačí na trestnú zodpovednosť pre úmyselný trestný čin podvodu. Obžalovaný sa mal dôvod spoliehať na viaceré skutočnosti, ktoré mu umožnia prevzaté pôžičky vrátiť. Rozbiehajúca sa advokátska činnosť, majetok matky, ktorý mal byť zárukou, či akousi poisťkou v prípade, že by pôžičky nemal z čoho vrátiť, či dokonca výhra v lotérii. Pri vedomej nedbanlivosti páchatel síce vie, že svojím konaním môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom, avšak bez primeraných dôvodov sa spolieha na to, že k takémuto porušeniu nedôjde. Práve bližšie spomínané skutočnosti podľa obžalovaného predstavujú neprimerané dôvody, na ktoré sa ale obžalovaný spoliehal, ako na skutočnosti, ktoré zabránili navráteniu požičaných prostriedkov. To, že tieto dôvody sú chabé, dokonca infantilné je možné pripustiť, avšak zákonodarca pri konštrukcii vedomej nedbanlivosti presne na takéto neprimerané dôvody pamätá a vylučuje tak úmyselné zavinenie. Vzhľadom na uvedené preto obžalovaný konštatoval, že rozsudok prvého stupňa považuje za nesprávny, založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu a na nesprávnom právnom posúdení jeho konania, pri ktorom absentuje najmä subjektívna stránka trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu, preto navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a spod obžaloby ho v celom rozsahu oslobodil.

Prokurátorka okresnej prokuratúry reagujúc na obhajobu obžalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný a vina obžalovaného bola v plnom rozsahu vykonaným dokazovaním preukázaná, a to aj čo sa týka subjektívnej stránky jeho konania, ktorej nedostatok mal byť prvotným dôvodom podaného odvolania. K zdravotným dôvodom, na ktoré v odvolaní obžalovaný poukazuje konštatuje, že k zhoršeniu psychického a zdravotného stavu obžalovaného došlo až po spáchaní trestného činu, keď jednotliví veritelia žiadali vrátiť požičané finančné prostriedky a v tom čase obžalovaný si do dôsledku uvedomil následky svojho konania aj vplyvom na jeho kariérny postup. To vyplýva zo záverov znaleckého dokazovania. Tvrdenia obžalovaného, že už v roku 2006 mal samovražedné myšlienky, nie je ničím preukázané, ani znalecky podložené, preto ich v tomto smere považuje za nevierohodnú a ničím nepodloženú možnosť vyvinúť sa zo spáchania skutkov, preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ, ako osoba oprávnená, podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prvom rade treba k veci uviesť, že súd prvého stupňa vykonal v rámci riadneho procesného postupu, t.j. bez podstatných chýb konania, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku, dokazovanie v rozsahu potrebnom pre objasnenie veci, všetky zákonne vykonané dôkazy následne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne a na ich základe v zásade správne ustálil skutkový stav veci. Zároveň, rešpektujúc ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku, v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení, a na základe akých právnych úvah dospel k záveru, že skutok kladený obžalovanému za vinu je trestným činom.

Odvolací súd sa zo skutkovými závermi súdu prvého stupňa a jeho právnym záverom, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný postavený pred súd, je trestným činom, stotožňuje.

Dôvody napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vecne správne, úplné a logicky odôvodnené. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov, je možné ustáliť, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, a že tento spáchal obžalovaný, a

to aj napriek tomu, že obžalovaný popiera úmyselné zavinenie svojho konania. Súd prvého stupňa teda vyčerpávajúco vyhodnotil výpovede obžalovaného ako aj svedkov, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný priznal prevzatie peňazí od poškodených, tieto považoval za pôžičky a to v sumách za podmienok a okolností tak, ako boli popísané v ich výpovediach, na čo odvolací súd v podrobnostiach poukazuje.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa dostatočne vyhodnotil zabezpečenú dôkaznú situáciu, ktorú si osvojil aj odvolací súd, iba v stručnosti k jednotlivým skutkom a to aj z pohľadu uplatňovaných odvolacích námietok uvádza nasledovné.

K námietkam obžalovaného týkajúcich sa formy úmyselného konania z jeho strany, odvolací súd najprv vo všeobecnosti uvádza, že k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona sa vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel už v dobe pôžičky mal úmysel požičané peniaze buď nevrátiť alebo ich nevrátiť v zmluvne dohodnutej lehote alebo konal aspoň s vedomím, že peniaze v zmluvne dohodnutej lehote nebude môcť vrátiť a tým uvádza veriteľa do omylu, aby sa ku škode na jeho majetku obohatil, a pre prípad, ak sa tak stane, bol s tým uzročený, tak ako to predpokladá ustanovenie § 15 písm. a/, b/ Tr. zákona, a teda vo forme priameho či nepriameho úmyslu.

Zo správ Sociálnej poisťovne a k tomu priložených mzdových listov zamestnávateľov obžalovaného je zrejmé, že v období od 22.11.2004 do 11.01.2006 bol obžalovaný zamestnaný ako advokátsky koncipient u advokáta Y. R. J., pričom v tomto období jeho priemerný mesačný príjem predstavoval sumu 10.500,- Sk. V roku 2005 ako zamestnanec mal celkový príjem v sume 155.718,- Sk. V období od 12.01.2006 do 31.03.2006 bol opäť zamestnaný ako advokátsky koncipient u advokáta Y. Y. F. a jeho celkový príjem za uvedené obdobie predstavoval sumu 30.164,- Sk a napokon až do šiesteho mesiaca roku 2006 bol zamestnaný práve u poškodenej Y. V., kde jeho príjem za obdobie od apríla až do júna roku 2006 predstavoval celkovú sumu 13.741,- Sk.

Z jeho daňových priznaní napriek tomu vyplýva, že v roku 2006 jeho celkový príjem predstavoval sumu 1.023.821,- Sk, no jeho výdavky však predstavovali sumu 967.458,- Sk, čo znamená, že daňový základ tvoril len sumu 56 363,- Sk. V roku 2007 jeho príjmy predstavovali sumu 283.233,- Sk a výdavky 193.542,- Sk. V roku 2008, 2009 a 2010 už prakticky nemal žiadne príjmy, v tomto období bol práceneschopný, keďže bol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení v Levoči a následne prepustený do domácej liečby.

Správne preto súd prvého stupňa poukázal na príjmy obžalovaného v roku 2006 ako aj na správu Ministerstva hospodárstva SR z 19.03.2013, z ktorej je zrejmé, že v roku 2006 obžalovanému neboli vyplatené žiadne faktúry a v ich ekonomickom informačnom systéme sa menovaný ani nenachádzal. Prvostupňový súd tak reagoval na zistené skutočnosti z účtu vedeného na meno obžalovaného v TATRA Banke, a.s. Bratislava, z ktorého je zrejmé, že na ňom boli zaznamenané pohyby predovšetkým v nižších sumách a to do 10.000,- Sk, okrem dvoch platieb a to dňa 18.09.2006, kedy bola na účet pripísaná suma 190.000,- Sk, a dňa 11.10.2006, kedy bol zaevidovaný vklad na účte vo výške 350.000,- Sk. Uvedené finančné prostriedky však boli vo veľmi krátkej dobe vybraté obžalovaným, pričom pri týchto platbách je informácia VU ŠR MH SR BA a číslo účtu. Aj keď Správou Štátnej pokladnice Bratislava bolo potvrdené, že uvedené prevody boli uskutočnené na účet obžalovaného, so zreteľom na vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR záver súdu prvého stupňa, že účet obžalovaného bol iba použitý na tieto platby, má svoje logické opodstatnenie. Ak by totiž obžalovaný bol skutočným príjemcom finančných prostriedkov za poskytnuté služby, Ministerstvo hospodárstva SR by ho viedlo v evidencii zaplatených faktúr, čo v posudzovanom prípade zistené nebolo. Nelogicky tiež vyznieva obrana obžalovaného, že v septembri 2006 a októbri 2006 mal príjem z uvedených platieb v celkovej výške 540.000,- Sk, najmä za situácie, ak práve v tomto období si požičal od poškodených Y. V. a K.. I. celkom sumu 700.000,- Sk. Uvedené zistenie preukazuje, že finančné prostriedky vyplatené Ministerstvom hospodárstva SR nepatrili obžalovanému, pretože pokiaľ by platil opak, obžalovaný by si nemusel finančné prostriedky požičiavať, resp. mal možnosť splatiť už existujúce záväzky vo vzťahu k poškodeným F.. F., či K.. I., čo je v rozpore s jeho tvrdením o záujme pôžičky splatiť.

Z uvedeného je teda zrejmé, že jeho pravidelné príjmy z riadne vykonávaného zamestnania, najsamprv v pozícii advokátskeho koncipienta a následne aj v pozícii advokáta, v rokoch 2005 -2006 mu nezaručovali istotu ním prezentovanú a spojenú s tým, že by si mohol hneď v úvode svojej advokátskej praxe požičiavať takéto vysoké sumy finančných prostriedkov s možnosťou ich návratnosti.

Okrem toho odvolací súd poukazuje i na nedôveryhodnosť tvrdenia obžalovaného o účele prvej pôžičky z dôvodu rozbehnutia advokátskej praxe. V čase uzatvorenia pôžičky s poškodenou F.. F. totiž obžalovaný ešte iba plánoval sa zúčastniť advokátskych skúšok v období jarných mesiacov roku 2006, čo vylučuje zariaďovanie advokátskej kancelárie. S poukazaním na toto zistenie a tiež príjmy obžalovaného v roku 2005 preto neobstojí tvrdenie obhajoby, že v čase prvej pôžičky v decembri roku 2005 obžalovaný mohol dôvodne predpokladať, že bude mať dostatok finančných prostriedkov na úhradu pôžičky v sume 1 000 000,- Sk od poškodenej F.. E. V., t. č. F..

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že v dobe, keď si obžalovaný požičal peniaze od poškodených K.. I. a Y.. V., končila doba splatnosti jeho pôžičky v sume 1.000.000,- Sk voči poškodenej E. V., t. č. F. (k 31.12.2006), ktorej poškodenej žiadne peniaze nevrátil, pričom od konateľa spoločnosti L.-T., s.r.o., U.. L. si požičal obžalovaný ďalšiu sumu 200.000,- Sk, hoci predtým už mal dlh v celkovej výške 1.700.000,- Sk.

Na podklade zistenej chronológie uzavretia pôžičiek obžalovaným s poškodenými, berúc do úvahy aj jeho príjmy a profesijný status, nemal ani odvolací súd pochybnosti tom, že obžalovaný si požičal v krátkej dobe relatívne vysoké sumy peňazí s pomerne krátkou lehotou splatnosti, pritom si musel byť vedomý, že tieto pôžičky nebude schopný v dohodnutej lehote vrátiť, a tým uviedol poškodených do omylu. Obžalovaný totiž už v čase, keď požiadal o poskytnutie peňazí vedel, že nemá prostriedky na to, aby mohol peniaze vrátiť a finančné zásoby iba predstieral. Ako to vyplýva aj z jeho výpovede, spoliehal sa na určité obchody, z ktorých mal prisľúbený nadštandardný príjem, avšak tieto sa nepodarili, dokonca sa spoliehal na výhru v TIPOS-e, z čoho chcel splatiť dlhy. Z uvedeného vyplýva, že obvinený sa spoliehal na zjavne neisté obchody, o ktorých dokonca nemá žiadny doklad, a napriek tomu, že bol v zlej finančnej situácii a mal splatné iné dlhy, požičal si vysoké sumy peňazí s krátkou lehotou splatnosti, o ktorých musel vedieť, že ich nie je schopný splatiť. Preto neobstojí jeho námietka, že nebola preukázaná subjektívna stránka stíhaného trestného činu.

Obrana obžalovaného spočívala v tom, že mal záujem vrátiť peniaze je vyvrátená výpoveďami svedkov a ďalšími dôkazmi, ako aj konaním obžalovaného, na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Obžalovaný pri požičiavaní si finančných prostriedkov ako dôvod uvádzal jednak podnikateľské účely v oblasti nehnuteľnosti, či už sám alebo spoločne s matkou, rozbehnutie advokátskej praxe, či zakúpenie motorového vozidla. Po dobe splatnosti poškodené F.. F. a Y.. V. zhodne potvrdili, že obžalovaný sa im začal vyhýbať a na dohodnuté stretnutia nechodil, čo svedčí o tom, že splatné pôžičky nemal záujem uhradiť. Okrem toho, dohodou o vrátení daru z 13.02.2008 bolo preukázané, ako súd prvého stupňa správne ustálil, že obžalovaný bol matkou obdarovaný dňa 04.01.2007, teda v čase, keď boli splatné pôžičky u poškodených F.. F., V. a K.. I., pričom predmetom daru bola nehnuteľnosť - pozemok vo výmere 854 m² v katastrálnom území Spišská Stará Ves. Tu je potrebné poukázať na to, že pokiaľ mal obžalovaný úmysel peniaze vrátiť, mal možnosť v uvedenom období túto nehnuteľnosť speňažiť a z tejto čiastočne uhradiť dlžné čiastky, čo však neurobil, ale snažil sa vyhnúť splateniu dlhov. O tom svedčí fakt, že dohoda o vrátení daru z 13.02.2008 bola uzavretá po začatí trestného stíhania vo veci a to v mesiacoch december 2007 až január 2008 na základe trestných oznámení poškodených.

Námietku obžalovaného, že v čase, kedy si mal požičiavať tieto neúmerne vysoké sumy na vysoké úroky na krátky čas, mal konať pod vplyvom duševnej choroby, resp. poruchy, ktorá zásadným spôsobom znížila jeho ovládacie ako aj rozpoznávací schopnosti, považuje odvolací súd za neopodstatnenú. Zo záverov znaleckého posudku z odboru psychiatrie znalkyň Y.. K. V. a Y.. F. V. vyplýva, že obžalovaný od detstva trpí zmiešanou poruchou osobnosti, ktorá je trvalou poruchou osobnosti, no obžalovaný začal trpieť depresívnou poruchou až pod vplyvom situačných problémov, ktoré vznikli postupne v súvislosti s narastajúcimi dlhmi. V čase skutku netrpel depresívnou poruchou, čoho dôkazom je, že nevyhľadal odbornú pomoc a vyhľadal ju až v januári 2008, keď došlo k náhlemu zhoršeniu psychického stavu a prevozu do nemocnice, pričom ten bol realizovaný z podnetu matky. Tento záver znalcov podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá aj výpoveďiam poškodených, ktorí boli v kontakte s obžalovaným a nepozorovali uňho žiadne zmeny v správaní takého charakteru, ktoré by nasvedčovali psychickej poruche. Poškodený L., od ktorého si požičal obžalovaný ostatnú pôžičku až v máji 2007, vypovedal, že obžalovaný ich spoločnosť právne zastupoval, preto niet pochybností o tom, že obžalovaný v čase spáchania skutkov bol plne zodpovedným subjektom a depresívna porucha a s ňou spojený stav, ktorý

bol popísaný znalcami, nemohli mať v čase skutku vplyv na zníženie jeho ovládacích a rozpoznávacích schopností. Znalci tiež uzavreli, že aj keby obžalovaný v čase skutkov trpel stavmi úzkosti, strachu, obavami, smutnejšou náladou, uvedené mohlo súvisieť s tým, že nevedel vyriešiť svoju situáciu, do ktorej sa dostal sám vlastným pričinením, a aj napriek tomu v tom pokračoval a jeden dlh sa snažil preklenúť požičaním peňazí od iných osôb. Pokiaľ ide o verbálny prejav samovražedných sklonov obžalovaným v čase spáchania skutkov, k tomu odvolací súd poznamenáva, že z dôkazov takéto konanie nevyplýva, preto uvedené tvrdenia obžalovaného je potrebné hodnotiť ako jeho účelovú obranu v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, resp. v prípade jeho pokusu tento hodnotiť iba ako samoúčelné konanie buď na svoju obranu alebo zapôsobiť na matku z dôvodu poskytnutia pomoci.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia. Súd prvého stupňa konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zákona, keďže obžalovaný svojím konaním naplnil objektívnu stránku uvedeného zločinu tým, že na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu. Značnou škodou podľa výkladového pravidla uvedeného v § 125 ods. 1 Tr. zákona sa rozumie suma prevyšujúca 26.600,- eur. Obžalovaný konal ako trestne zodpovedný subjekt v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b/ Tr. zákona. Odvolací súd preto konštatuje, že právna kvalifikácia konania obžalovaného zodpovedá zákonu.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný napádal výrok o vine, odvolací súd po jeho preskúmaní následne v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku preskúmaval zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste.

Pri rozhodovaní o treste súd prvého stupňa vychádzal zo zásad pre ukladanie trestu uvedených v ustanovení § 34 Tr. zákona, pričom pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Správne súd prvého stupňa v danom prípade zistil existenciu poľahčujúcich okolností uvedených § 36 písm. j/, k/ Tr. zákona, pretože pred spáchaním trestného činu obžalovaný viedol riadny život a čiastočne dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, ak poškodenému L. uhradil celú pôžičku a poškodenému K.. I. uhradil časť ním poskytnutej pôžičky. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní svojej trestnej činnosti príslušným orgánom, ktoré konanie sa posudzuje ako poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona. Obžalovaný totiž žiadnym aktívnym konaním neprispel k objasneniu okolností dôležitých pre trestné stíhanie, pričom skutočnosť, že obžalovaný nepoprel uzavretie zmlúv o pôžičke a prevzatie finančných prostriedkov od poškodených, samo o sebe nemôže byť podkladom uvedenej poľahčujúcej okolnosti. Vzhľadom ale k tomu, že odvolanie podal iba obžalovaný vo svoj prospech, odvolací súd nemohol zmeniť napadnutý rozsudok v jeho neprospech, keďže tomu bráni zásada uvedená v § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Taktiež zákonne a odôvodnene postupoval súd prvého stupňa, ak prihliadal pri rozhodovaní o treste na súčasný zdravotný stav obžalovaného, ktorý trpí preukázateľne depresívnou poruchou, ktorá bola základom pre priznanie invalidity. Preto správne súd prvého stupňa použil ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu, pretože boli preukázané mimoriadne skutočnosti na strane pomerov páchatel'a v spojení s jeho diagnostikovaným psychickým stavom, duševnou poruchou. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že pri použití trestnej sadzby ustanovenej v § 221 ods. 3 Tr. zákona v rozmedzí na 3 až 10 rokov, uloženie trestu by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne, trest by nesplnil svoj účel a pokiaľ by bol realizovaný v nápravno-výchovnom zariadení, tak jeho výkon by len zhoršil psychický stav obžalovaného. Za daných zistení potom uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorého výkon bol obžalovanému podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov, je trestom primeraným a zohľadňujúcim všetky okolnosti prípadu, vrátane pomerov obžalovaného a možnosťami jeho nápravy.

Súd prvého stupňa rozhodol o uplatnených nárokoch na náhradu škody poškodených postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku ich odkázaním na občianske súdne konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu mala byť obžalovanému uložená povinnosť nahradit' škodu poškodenej Y.. V., keďže súd prvého stupňa ustálil výšku spôsobenej škody trestným činom. Vzhľadom k tomu, že aj zmena výroku o náhrade škody spočívajúca v uložení povinnosti obžalovanému spôsobenú škodu nahradit' by znamenala zhoršenie postavenia obžalovaného, odvolací súd tento výrok zmeniť nemohol. Pokiaľ ide o poškodených F.. F. a

K.. I., o ich nárokoch na náhradu škody nebolo potrebné rozhodovať, pretože F.. F. si uplatnila svoj nárok z titulu nesplatennej pôžičky v civilnom konaní, o ktorom bolo rozhodnuté, a K.. I. disponuje notárskou zápisnicou o uznaní dlhu obžalovaným. Preto v tejto časti je výrok o náhrade škody nadbytočným.

S poukázaním na vyššie rozvedené odvolací súd nezistil dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov rozsudku v prospech obžalovaného, preto odvolanie obžalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné a v zmysle § 319 Tr. poriadku zamietnuté.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.